

Het is 8 uur in de vroege ochtend. Voor ons raam stapt een man van zijn fiets en zet deze zorgvuldig op slot. Pakt zijn sleutel en komt het pand binnen.

“Goedemorgen lieve kinderen” de dag kan weer beginnen.

Een beslagen bril, verwarde kuif en een motorpak aan die hij uitdoet terwijl hij zegt: “Tsjonge wat een weertje” en zonder het antwoord af te wachten vraagt hij gelijk of wij wat willen drinken en natuurlijk antwoorden wij met ja zodat hij een kwartier lang koffie serveert.

Is de afwasser al leeg? Ondanks dat hij al weet dat dit zo is vraagt hij het toch, het is immers zijn ochtend ritueel. Met een verborgen lach gaat hij verder “En? Hoe was het weekend” omdat eerst het sociale aan bod moet komen.

Van werken komt het even niet, iedereen doet zijn verhaal en zelf zegt hij dat hij ook wel een fijn weekend had en dat het fijn is om weer te beginnen.

Waarop ieder de draad weer oppakt en hij zijn hok opzoekt. Hok? Ja, een ruimte waar vroeger een kluis heeft gestaan en nu omgetoverd is tot spreekkamer 2, maar zonder ramen en dus zonder daglicht, de ruimte dus die iedereen vermijdt. Maar hij voelt zich er als een vis in het water.

Uiteraard beschrijven we hier Erik en met zijn vaste rituelen hadden we het al kunnen raden. Onze rots in de branding en de man die luistert, kijkt, maar ook graag verteld.

Voor de rest van de dag heb je weinig last van Erik. Bellend, kijkend en ook bemoeiend komt hij de dag door met om 12 uur het hoogtepunt van de dag omdat dat lunchtijd is. Genietend haalt Erik zijn knapzak uit spreekkamer 2 om dan twee dikke bruine boterhammen op te smikkelen en tevens wat one-liners er uit te gooien om de discussie te openen.

En altijd trappen we er weer in.